

«Τα μέγιστα ακάθαρτοι απαίδευτοί τε και αισχροί»

(Πλάτων)

(Σφόδρα μολυσμένοι κι αμόρφωτοι και αισχροί)

Έκλεισε η Βουλή την ημέρα που έσκαγε μύτη εκεί το έγγραφο των εισαγγελικών αρχών (Παπανδρέου-Ράϊκου-Αρείου Πάγου) που γύρευε την άρση της ασυλίας Βενιζέλου-Παπακωνσταντίνου και λοιπών. Άδεια να ψάξουν παραπέρα.

Να, όπως έψαζε η Πόπη (ψάζω-ψαύω = ψηλαφώ,εγγίζω υπόθεση), έπεσε πάνω σε κάτι ονόματα παιδιών με βάρος και υπόληψη. Βενιζέλος, Παπακωνσταντίνου, τέτοια. Κι απευθύνθηκε στη Βουλή. Οπότε... αυθημερόν ρολά. Διάταγμα κολλημένο: «Κλειστό το μαγαζί».

Αλλά καλλίτερα να τα πιάσουμε απ' την αρχή.

4 Δεκέμβρη του 2013 ήταν που η εισαγγελεύς Πόπη Παπανδρέου, ψαχουλεύοντας παλιόχαρτα-δουλειά που βρήκε; - όπως ξεφύλλαγε έπεσε πάνω σε κάτι ονόματα αριφανή (φημισμένα και τρανταχτά),υπουργικά. - Άϊ σιχτήρ, είπε η Πόπη. Απαλλάγηκα.

Δεν είχε κι όρεξη την ημέρα κείνη και... τα μολύβια κάτω. Ό,τι λέει ο Νόμος. Δηλαδή: Έπεσες πάνω σ' όνομα υπουργού; Θεός εν όψει. Ιερό τέρας. Ταμπού. Πέσε και προσκύνα. Τα πάντα σταματούν. Καμμία ανακριτική πράξη από 'κει και μετά. Κρίση, εκτίμηση, αξιολόγηση υλικού. Η εντολή του Νόμου ρητή: Σταματάς κι' αμελητί στέλνεις το υλικό ιεραρχικά στη Βουλή. Που στο γραφείο του Προέδρου της έφτασε αρχές Δεκέμβρη του '13, αλλά έξι μήνες κοιμότανε. Ίσαμε 4 Ιουνίου 2014. Και με το που ξύπνησε έπεσε για ύπνο η Βουλή. Μάλιστα τόσο ξαφνικά που τελούσε εν αγνοία ως κι ο πρώτος αντιπρόεδρός της Μαρκογιαννάκης, πρώην εισαγγελικός. Διότι, τί εμπιστοσύνη να 'χεις σ' αυτούς; Απρόβλεπτοι γαρ και ποτέ δεν ξέρεις τί μπορεί να ξεφουρνίσουν. «Καινούρια αγάπη και παλιά με βάλανε, στη μέση. / Γυρίζω βλέπω την παλιά καινούρια δεν μ' αρέσει». Να νοσταλγήσουν δηλαδή την παλιά αγάπη την εισαγγελική, και τότε... κλάφτα Χαραλάμπη.

Και όλ' αυτά για να παραγραφτούν και να μην κουβεντιαστούν καν τα εγκλήματα που ξέρουν καλλίτερα απ' όλους αυτοί που τα διέπραξαν. Κι όχι μόνο των Βενιζέλου – Παπακωνσταντίνου.

Οι κακές γλώσσες μιλούν για μια εβδομηνταριά δικογραφίες. Και τα εγκλήματα να χαθούν οριστικά από προσώπου γης σα να μην έγιναν ποτές. «Δια της παραγραφής εξαλείφεται το αξιόποινον» γράφουν οι Νόμοι τους. Και αφορούν μπροστά από 30 υπουργούς κατηγορουμένους για μεγάλα, μα μεγάλα σκάνδαλα, όπως υποβρύχια, ναυπηγεία Σκαραμαγκά, λίστα Λαγκάρντ κ.τ.λ., είναι μόνο μερικά. Κι ο Βενιζέλος, το δικός μας παιδί το Μειμαράκη αντικατέστησε στο υπουργείο Άμυνας.

Και φεύγοντας πήρε στο σπίτι του τ' απόρρητα του κράτους, όπως ο ίδιος ομολόγησε, αλλά δε σάλευσε ψυχή γεννητή. Που κόστισαν δις τα υποβρύχια, δεν τα παραλάβαμε δέκα χρόνια τώρα, και σέρνεται ότι κριτήριο για την αγορά όπλων δεν ήταν αν αυτά ήσαν αναγκαία και απαραίτητα για την άμυνα της πατρίδος, αλλά η μίζα και το νταβαντζηλίκι που απέφεραν εις ημετέρους. Κι η πατρίδα γδυτή.

Ακόμη και στη λίστα Λαγκάρντ φιγουράρει λένε τ' όνομα του συμβούλου του πρωθυπουργού, που παρ' ολίγον θα τον είχαμε υπουργό Οικονομικών, όπως παλιά παρά λίγο πρωθυπουργό την Έλσα Παπαδημητρίου ή τον Πετσάλνικο. Μας προέκυψε όμως (μας «ξελάσπωσαν» άλλη μια φορά οι Γερμανοί) ο Γκίκας Χουρδουβέλης. Πού μπορεί να βγει και καλός, όπως ο Παπαδήμος κι ο Στουρνάρας. (Εκείνο όμως «οι διεθνές Τράπεζες» του Γκίκα, δεν το αντέχω. Όπως το «θνησιγενή σχολείο» του δικού μας Μισθού).

Με μια λέξη για να μη βγούνε τ' άπλυτα και να σωθή η εξουσία, έκλεισε η Βουλή. Κι εν τω άμα σηκωθήκανε στα πισινά οι δημοκρατικές δυνάμεις. Τρόμαξαν μέχρι παράκρουσης. Ακούς εκεί να τολμήσει το άθλιο παλιοκόριτσο η Πόπη να γράψει τ' όνομα Βενιζέλος;! Κι όρμησαν να την ξεσκίσουν. Τη χούγιαξαν ανίκανη, επιστημονικά ανεπαρκή κι άλλα τέτοια, κόμματα ολόκληρα, γιατί απλώς εφάρμοσε το δικό του(ς) Νόμο.

» Εμείς, κυρά μου, παίζουμε υψηλού επιπέδου θέατρο δεκαετίες τώρα και το έργο δεν κατέβηκε ποτέ. Και τα πέντε τελευταία ανεβάσαμε και παίζουμε με επιτυχία τους «Σωτήρες». Μάθε λοιπόν, ότι στα υψηλού επιπέδου θέατρα (λυρικές, μπαλέτα, τσίρκο κ.τ.ό) τους αστέρες και τους ισορροπιστές τους χειροκροτάνε. Στους δε Σωτήρες στήνουν αγάλματα. Και εν πάση περιπτώσει δεν κοτάνε (= αποτολμάνε) να πιάσει η πένα τους τ' όνομά τους.

» Ζητούμε λοιπόν, εμείς του «δημοκρατικού τόξου» και όλων «των δυνάμεων με προοδευτικό πρόσημο», την πειθαρχική δίωξη της Παπανδρέου και κλείνουμε τη Βουλή για να παραγραφούν τα κακουργήματα όσα δεν προλάβαμε να χαριστούν με το πολυνομοσχέδιο, την «Εργαλειοθήκη», που ψηφίσαμε Μεγαλοβδομαδιάτικα. Βέβαια «εκ παραδρομής», όπως είπε ο Χαραλάμπης το παιδί της Δικαιοσύνης, κι ας γράφει ο Στέφανος Κασσιμάτης της Καθημερινής, «καλά δεν ντρέπονται!».

Δεν λέω ότι όλοι αυτοί, και Κύριος οίδε πόσοι άλλοι, αφού η κλοπή ήταν (και είναι) το εθνικό μας σπορ, είναι ένοχοι. Και δεν θα το ειπώ ποτέ. Άλλοι θα το ειπούν. Η δικαιοσύνη που είναι αρμόδια.

Έχω όμως το δικαίωμα, όπως ο Πλάτων άλλωστε και μαζί μ' αυτόν όλοι μας, να τους θεωρούμε στο έπακρο βρομερούς, απαίδευτους και αισχρούς («τα μέγιστα ακάθαρτοι απαίδευτοι τε και αισχροί»). Διότι, Πλάτων ομιλεί - και μόνο γι' αυτό - δεν δέχονται τον έλεγχο της

Δικαιοσύνης της πατρίδος.

Και για να γίνει σαφές: Ο αντικειμενικός έλεγχος της Δικαιοσύνης (Πλάτωνος η φωνή που ακούτε) είναι ο μεγαλύτερος και σπουδαιότερος καθαρός. (προσέχτε τις λέξεις πώς πέφτουν σαν καμπανιές). Και συνεχίζει: Νάμαστε βέβαιοι πως όποιος δεν δέχεται να του κάνουν έλεγχο, έστω κι αν είναι ακόμα και ο μέγας βασιλεύς των Περσών («βασιλεύς ο μέγας ών» - ο Ομπάμα θα λέγαμε σήμερα ή ο Θεός) είναι στο έπακρο βρομερός, αμόρφωτος και αισχρός, εκεί που ίσα ίσα πρέπει να είναι καθαρότατος και εξαιρετικά όμορφος.

Και για τους αρχαιοδίφες στο άγιο πρωτότυπο: «τον έλεγχον λεκτέον ως άρα μεγίστη και κυριωτάτη των καθάρσεων εστί, και τον ανέλεγκτον αυ νομιστέον, αν και τυγχάνει βασιλεύς ο μέγας ων, τα μέγιστα ακάθαρτον όντα, απαίδευτον τε και αισχρόν γεγονέναι ταύτα ά καθαρώτατον και κάλλιστον έπρεπε» (Πλάτων. Σοφιστής Ε 230 Έκδοση Λειψίας Χέρμαν. Εταιρεία Ελλην. Εκδόσεων 1966 Τόμος 17ος σελ. 235).

Αλλά οι πολιτικοί μας, οι ταγοί μας δεν δέχονται τη δικαιοσύνη της πατρίδος. Έχουν θεσπίσει για τους εαυτούς τους ασυλία. Από το ρήμα (δεν θα πάσω να το λέω) συλάω ή συλέω ή συλεύω. Που σημαίνει λαφυραγωγώ, διαρπάζω, σκυλεύω, λεηλατώ και τα όμοια, και με το άλφα το στερητικό μπροστά α-συλία = λογαριασμό δεν δίνω. Και αμνηστεια και κρυπτοαμνηστεια και ειδική παραγραφή με διατάξεις συνταγματικής ισχύος. Και εν ανάγκη κλείνουμε και τη Βουλή.

Κατά τα λοιπά αυτοί είναι ηγέτες. Δείχνουν το δρόμο. Και κατά το Σύνταγμα που πατσιαβούριασαν κυριολεκτικά, όλοι οι πολίτες ίσοι απέναντι του Νομού. Αυτοί όμως πιο ίσοι, ίσα ίσα εκεί που θάπρεπε να δίνουν το παράδειγμα. Γιατί αυτός είναι ο ηγέτης, ο υπουργός. Υπόδειγμα, δίνει το παράδειγμα και δημιουργεί υποδείγματα, λέει ο Άγγελος Τερζάκης. «Καθαρώτατοι και κάλλιστοι».

Τί δίδασκες κύριε Συνταγματολόγε; Ότι εσύ δεν υπόκεισαι στον έλεγχο της δικαιοσύνης της πατρίδος; Και αντί, σαν ήρθε το αίτημα στη Βουλή, να βγεις μπροστά θαρρετά και να ζητήσεις να κριθείς τιθέμενος στη διάθεσή της, περιχαρακωθήκατε πίσω από τα πανύψηλα νομοθετικά σας κάστρα (ασυλίες, παραγραφές, επομένη σύνοδος) που ορθώσατε προκαταβολικά. Αφού πρώτα βουλιάξατε την κλασική και την άλλη παιδεία. Τον Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη, τον Θουκυδίδη (πάει κι ο Επιτάφιος απ' τα σχολικά βιβλία), τη γλώσσα, την ιστορία. Γιατί έτσι κι έρθουν σ' απευθείας επαφή με τον Πλάτωνα τα ελληνόπουλα, δεν θάχετε στασιό πουθενά. Κι είναι τούτο το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων σας εις βάρος της πατρίδος. Κι η χειρότερη μορφή δειλίας αφού δεν αναλαμβάνετε τις ευθύνες σας... Όλοι μας λίγο πολύ την έχουμε ψωνίσει και νομίζουμε ότι κάτι είμαστε. Και δεν εννοώ το «ξέρεις ποιος είμ' εγώ». Ούτε ότι ο ένας πιστεύει πως είναι ποιητής (κι' εμένα λένε συγγραφέα και πάω ο δυστυχής να το πιστέψω). Ή ο άλλος πως είναι

σοσιαλιστής, δημοκράτης, καθηγητής συνταγματολόγος, που μ' ένα σωρό ήχους και χρώματα αστραφτερά τα ντύνουν. Τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά.

Να: Στη δικαιοσύνη της πατρίδος δεν πιστεύεις και δεν το δείχνεις εμπράκτως; Δεν πα να λες πως είσαι, και μπορεί να είσαι, ο μέγας Ναπολεών; Δημοκράτης δεν είσαι. Διότι η Δημοκρατία είναι πράξη, αρετή, παράδειγμα. Κρατάει ψηλά την πατρίδα (υψίπολις) αυτός που τιμάει τους Νόμους της, λέει ο Σοφοκλής. Φανταστείτε όμως τί δαιμόνιοι αρχιτέκτονες εκείνοι που φτιάχνουν νόμους υπονόμους και στοές θαυμαστές για να κρύβονται σαν τους ασπάλακες.

Ξεχωριστή συνομοταξία οι Έλληνες Πολιτικοί. Ξεχωριστές φυσιογνωμίες απόλυτου θράσους. Και ζορίζονται πολύ να μας πείσουν μ' όσα λένε «μ' έμφασι και πεποίθησιν», καθώς θάλεγε ο Καβάφης, ότι έχουν δίκιο. Κι ο Βενιζέλος λίγο σφίξιμο ακόμη και θα σκάσει. Ή αν τον (κεντίσεις = αγγίζεις) με μια αγκαθιά, όπως εδώ ο Πλάτων, θα κάνει σα μπαλόνη μπαμ.

Και φαντάζονται πολύ οι Έλληνες πολιτικοί. Το βλέπεις στα πρόσωπά τους κάθε στιγμή πως οραματίζονται, τους εαυτούς τους μάρμαρα. Αγάλματα στις πλατείες, γιατί θάχουν σώσει την Ελλάδα. Οι ίδιοι που την κατέστρεψαν.

Και κάτι ακόμα: Υπάρχουν πολλώ λογιών δώρα. Ένα π.χ. μπορεί να είναι ένα σπάνιο αυτοκίνητο αντίκα σε συλλέκτη πρίγκηπα Σαουδάραβα για νάχεις την εύνοιά του και να μη μείνεις ποτέ από πετρέλαιο. Δώρο ως και η ψήφος στον Ο.Η.Ε. μιας χώρας σε άλλη. Μα εκείνο που δεν έχει ταίρι είναι να δωρίσεις στο συνεταιράκι της συγκυβέρνησης και τους λοιπούς επιφανείς κλείσιμο Βουλής. Εκεί που πρώτα έλεγες ότι «αποκλείεις κάθε συνεργασία που θα επιδιώξουν για να πέσουν στα μαλακά. Νομίζουν ότι θα γλυτώσουν, αλλά δεν θα γλυτώσουν», ο Σαμαράς. Η μαφία βλέπετε δεν είναι όπως στην Ιταλία που την κυνηγάει η δικαιοσύνη. Εδώ ασκεί εξουσία.

Κι ας αναρωτηθούμε αν η συμπεριφορά των πολιτικών να μη θέλουν να κριθούν και να μην κρίνονται από τη δικαιοσύνη της πατρίδος, όπως ακριβώς και οι υπόλοιποι πολίτες, από μόνη της είναι ή όχι παρακμή που παράγει μόνο παρακμή. Ή αλλιώς: Αν οι πολιτικοί άρχοντες με την ασυδοσία και την ασυλία τους σε συνταγματικής ισχύος Νόμο διατυπωμένη, υπονομεύουν αυτοί πρώτοι το όποιο πολίτευμα. Κι αν είναι ή όχι τούτο καθαρή εγκληματική συμπεριφορά. Κι ύστερα απορούν τίνος παιδί είναι η μαύρη ή χρυσή λεγόμενη Αυγή. Δικό τους καθαρά γνήσιο τέκνο. Το μόνο τους επίτευγμα. Άλλο δεν έχουν. Κι απόδειξη με μέθοδο DNA. Αφού ως κι ο Μπαλτάκος ακόμα δεν έχει διαγραφεί.

Ύστερ. Γράφοντας αυτά σήμερα, το Σύνταγμά μας κλαίω. Αυτό και την πατρίδα προσπαθώ να υπερασπιστώ, όπως το ίδιο επιτάσσει. Και στενάζω: «Τί πεπόνθαμεν και τί έτι πεισόμεθα» (= τί έχουμε πάθει (μ'

αυτούς) και τί θα πάθουμε ακόμη). Τους σωτήρες. Και δεν θέλω άλλο να με σώσουν.